

סג:

עין משפט
נר מצוה

ק א מ" סכ"א מהלכות
 חצות הלכה י סנה לארץ
 סא טושי"ע חצ"ע סימן ס
 סקיף טו
 קא ג ד ה ו ז ח ט יא
 סייד שס הלכה ט יא
 יג סנה שס טושי"ע שס ס"י
 עו סקיף ו סקיף ג

תוספות רי"ד

[illegible]

(ט) נראה דג"ל שהיא אחד משמנה חסות לזר.

אף על פי פרק חמישי כתובות

למאן דאמר מתשמיש נדה בת תשמיש היא. ואיך למאן
דאמר מתנאקה מלא קפלי דקמי ואפי' נדה יש וזמר דסוי
משום דקסא דתות חולות קפלי אי נמי דליה בת מלאקה כמו
משום דקמי מוזהב לו הכוס כ"ו: א"נ דרבה מי שיש לו פת
ולעיל דגמר מדיר מנה
ממלאה היא טפי פת ככלו ממורד
ממלאה פתה לגרוד חדע כדמורד
ומוספין אבל לא כדמורד:

אנשי דקתני ד' שבתות.

דליכא למימר שמכריון ד'
צכל יוס דצהדיא חגי צחוספ'
פעס אחת צשצת מכריון:

הו' במאן סברוה. רש"י גרים
ואיהו כמאן סבר פירוש

ואמר בורכא ור"ל דלרבא אין רבנותיו אלא כהנאי דפוחתין כלות כהנאה ומגלחין בה מי דפוחתין ולא תפסיד מיד אחר שבתות ור"מ תפרס דרמי בר אבא להוסף על דברי רבנותיו דלא קמי דשולחין לה אלא אחר קאמר רמי בר חמא דה"י היו י"ב שנותיו על גמי קודם הכרזה דשולחין בר נז חזאל הלכה ינו כלומר ממש כדכרייה דלא פליחות על קודם הכרזה ופליג

זו אחר זו ושולחין לה כתובתך מאה מנה ה' ונשואה אפילו נדה אס' יבם אמר ליה ר' חייא ב'ת תשמיש היא אמר' שיש לו פת בסלו למי' רמי בר חמא אין מכ' כנסיות ובבתי מדרשו' דקניי ארבע שבתות רמי בר חמא י'פעמים אחת קודם הכרזה ואו'

רַב נַחֲמָן בֶּר רַב חֲסִידָא
נַחֲמָן בֶּר יִצְחָק מֵאֵי
אֲמֵרִיתָהּ נִהְיִיה וּמִנֵּה
אֲמַר בִּשְׁשֶׁת הֵלַכְתָּ
אֵין נִמְלִיכִין בֵּה הֵיכֵל
וּמִצְעֻנָא לִיָּה יֵאבֵל אֲמַר
הוּה עֹבְרָא וְאִכְפָּה מִ
סִיעֵתָא דְשִׁמְיָא הוּה
אֲמִיבֵר וּמִר זֹמְרָא וּ
הַפְסִידָה בְּלֹאוֹתֶיהָ קִיָּי
מִחֲנִיפִיתָ לִיָּה וְהָאֲמַר
יְתִבִּי וְקִאֲמִרִי "מִרְדָּה

בה דהא רמי דר חמא דלמור פמיס שולחן לה מסייע ליה
 ויני אלא דהכא קאי ולא אדומרת מאיס עלי כמו שמפרש ר'
 רש"י אלא דאדומרת דהכא קאי ומלא רבינו יהודה בכתב רב שרירא
 גמרי רבינו יהודה דרבנן פסדורא חקנו למשקל מינה מאי חיל
 בקוטרם לא כייפין לה לעמוד מחמיו אללא יתן גטי ודאפס
 נתנה בנחר כי הוהא דתמן בפרק בתרא דנדרים (דף כ:.) גבי של
 למיחם שחא עיניה נתנה בנחר אללא חילא ויהא כלל כחובה
 ליה זיק המגרס (עיין דף פא:) דתנן גט מעושה ביד עובדי כוכבים
 וכן להקשות אל פסדורא מאיס עלי כיון איתו להוויא א"כ
 עלי דהא בנמיא עלי אין לה כחובה ולא חפקיע עמלה להפסיד כו'
 חקנו עלי כחובה מינה ח"ס האיש אינו מניא אללא לנרעו ואחמ'
 דלא מניא למימר מאיס עלי אללא היכא דיש גרסל לנדרס להבעל
 חקנו ברוב שטי יהודית דביחא דרבי מיא אלהי להא גבי נדר
 כי ווערל לא רחא לומר מאיס עלי ועוד לפי מה דפרישית אה'
 לה מטעון מאיס עלי דקדוש כלות הכחובה אינה שוטנת דתנן
 דכל נדר לא דארידא ביה (ו.) אל היצין לא אחרניה ויגרשנה ונתן
 ונה אל טענה עד פסיהו כל כחובה דברים ניכרס דליצוריו
 בן ביחא הוא ואינחא אהא מריה ביחא פרטיה גופא להואל
 משמע דאי הוה מירכס הוה אסירא א"כ לכאורה נראה דבנאומ'
 עד בעלה עד שיהא דרך הנמאנים ויבין דבאומרת טמאה אינ'
 גיל דלא נאחא אפילו הכי כי לא מירכס שריא דאית לן למימר דר'
 מאיס עלי ו"ל דלעולם לא מיירי באומרת דאית אינ' כי ואינ'
 הוה אסירא לנבעל בדאמרינן צ"י שני דיבמות (דף כד: וס.) הו'
 אינ' לך אינ' נראה ללל להמירה מעטס דליצוריו הוה מירכס כינ'
 עדים צדד מוכרע תלך אף מן הבעל דלמי' פסיר ויני דהקשות
 חמרה דאית טמאה וינחמ' טעס על פסיותה ועוד חמרה
 ויני דאית טמאה וינחמ' טעס על פסיותה ועוד חמרה

[illegible]

אלא משמש דכולי עולם לא עליי דהויא מורד. והך מתיבא
מבוירת משמש: חור ומונ. שלא יסור אותה לפחות מעט
אלא יסדיוה כל כחובתה לאחר ארבע שנתא של הכח: והכל
גמי דקני ארבע שפוט. ימים שמיס על מלאכה והכל מתיין דבית
נכסות וצבתי מדרשות: בורא. דבר

שאינו הגון: ואִישׁוֹ כְּמֵאֵן סָבַר. רַבֵּה
דְּאֵמֵר בִּרְבֵּה הֵיךְ כְּמֵאֵן סָבַר: נִמְלִין
כֹּה. מִשְׁהֵי אֵין גִּיטָה וּמִחֻזְרִין עֲלֶיהָ
כִּשְׁמֹחֵר בֶּה אֶתְכּוֹן כִּי פִּוְמִתִּין מִכְּחֻזְרֵיהָ
שְׁנַעֲהָ דִּינִין כְּשֶׁנֶּחֱ: הִיכִי דְמֵיִא
מִוֹרֶדֶה. דְּכּוֹפִין אֲחֵרֵה דְמִשְׁהֵי גִיטָה
וּפִוְמִתִּין כְּמִנְחָה: דְּאֵמֵר כִּי עֵינֵיהָ אֵין
כו'. שֶׁסֶּה לִּסְפֵּס עַל דִּי פִּסְתִּים
כְּמִנְחָה: אֲבָל אֲמֵר מֵאִישׁ עֲלִי.
לֹא הוּא וְלֹא כְּמוֹתוֹ עֵינֵיהָ: לֹא
כִּי יִשְׁיִין לֶה. לְהַסְתִּיהָ אֲלֵא נִתְּנָה
נָט וְיוֹלָה כֵּלָּה כְּמִנְחָה: כְּלֵסִי דְרַב
זְבִיד אִימִירֵיהָ. וְאֵמֵרֵה מֵאִישׁ עֲלִי:
הוּא סְפִיסָא חֲדָא שִׁירָא. מַעֲיֵל אֶחָד
שֶׁהֲנִיחָה לוֹ כְּמִנְחָה: סְפִיסֵיהָ
כְּלָאוּתֵיהָ קִיּוּמִין. אִפִּילוֹ כְּגֵדִיהָ
שֶׁהֲנִיחָה לוֹ כְּגֵדוֹתֶיהָ וּשְׁמֹאֵל
עֲלֵיהָ כְּמִנְחָתָה וְעֵדִין הִכְלָאוֹת
קִיּוּמִין תְּפִסִּיד אֲחֵרֵה: מִיבְעִיָּא כְּנֵי.
אֵשׁ הִסְפִּידָה כְּלָאוּתֵיהָ אֵשׁ לֹא:
מָשׁ

ה'לאחר מלכותו של דוד
הלכה כרבותינו אמר רבא י"האי בורכא אמר ליה רב
ורכתיה אנא ממרתה ניהליה ומשמיה דגברא רבה
י' ויס' בר' חנינא ואיהו כמאן סבר כי הא דאתמר רבא
דמלכין בה רב הונא בר יהודה אמר רב ששת הלכה
דמיא מורדת אפר לא מימר דאמרה בעינא ליה
רמא מאס עלי לא כייפון לה מר זוטרא אמר כייפון לה
זוטרא וגפק מיניה רבי חנינא מסורה ולא היא ההם
ולתיה דרב זביד אימדרא הוה תפיסא חד שירא יתיב
אשי ויתיב רב גמדא גביהו יתיב וקאמרי מרדה
ין אמר להו רב גמדא משום דרב זביד גברא רבה
רב כהנא מיבעיא בעי רבא ולא פשיט איכא דאמרי
הפסידה בלאותיה קיימן אמר להו רב גמדא
משום

ויהיו מסקנה דשמעתין דמשהיין לה תריסר ירחי שנת ארבעא וליה
דהא כיון ששניהם תפלים בגירושין כמו שנפרש למה נהשא אותה
השקטן בימיו לתת גט לאשה ולאחר דלא כשמעתין דכלתיה דרז ויזד
לא וייתיי לא גיטא ולאחרה^א **אבל** אמרה באים עלי לא כ"ש א"א
כמכורה ^אי"מ דכופין אותו להוציא ואין נראה לר"מ ליתוש שאל
נשים ויזאלו ונטולות כמכורה וי"ל לדמות נדחה שנטולות כמכורה דוקא
ולכיה נמי לא קתני לה עם אותן שכופין להוציא דהם נותן כמכורה
שקול שלא תהא אשה חולה עמה ביד עובד כוכבים ומתקפת עמה
הועילו ודכמים בתנאים א"י כולה להפקיע עמה מצעלה בטענה
בתהא ועוד הקשה ר"מ דכריש הנוקין (ספ דר' זמני) אמר וי"מ כי נפקא
אי כופין במאים עלי להוציא א"כ נתקנו ליה כמכורה מינה ומיהו י"ש
אין מתקבל לה ובשעיל אותן נשים לא רזו לתקן כמכורה לאיש כיון דלא
מיתני כופין כפ"ק דקדושין (דף יג.) דאלמנה אמרה לי אם לא רצית קידש
שפיר וזה מני איך להקשות במתני' לר' יוחנן אמאי פותח לה מירושא
מאים עלי כי היא בטוחה שלא ירצה להתחין ולהיות מעוגן עד כלות
לה כמכורה אבל אחר שכבר הפסידה כל הכמורה לא טענין דהא כיון
קא מערמא ועוד קא משהי נדרים (דף זא:) מההוא נושאך דהוה
קאמר רבא אחא שריא דאס אחר דעבד איסורא אירכסו היה
נזמא עליך איירי דאי לאו היה אמאי הוית מיספדה לא כיון אשה
מייירי א"כ רוצה להפסיד כמכורה דהא מסתמא ברזון הוה דבניה
יהיה נהנה בזהר כיון דלא מירסר ואמאי תהא לאומנה בנתו דאי בעית
שרי אחר דקאמר הוית לצועל אם גירסה בעצל אלא מה אכל אי היה
לא ומעבר דהדר הוית ומפרש ר"מ תנא מרובל וכן נראה דבמזמור
דשייה נפשה חתיכה דאיסורא ר"מ ש"ס לפי השאלות^א דמפרש דהייבא
נשים כלל ועוד י"ל דהם איירי כגון שנחתלה כששאלוה שחקא ולאחר
יו חס דבכל השמועה אינו מזכיר כפיית בעצל אלא כפיית האשה

[illegible]

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

גמ' בלתייה ררב וביד
א'ס'דא. נפרס'י חיונ לט ית
הגר כון אמריא: תד"ה אבל
כח. ו"ס דמופ' ובי. ע"י
גיטין פד ע"ה חס' ד"ה ספא
(כ"ד) (כ"ד):

הגהות הב"ח

(א) תר"ה ואיננו י"ו ורבי נחמן בר רב הקדוש י"ו נ"ב פירוש וקאמר דאיננו קברי סב"ש ששת וכחאן דאמר הלכה אין נמלין זה קאמר: (ב) ד"ה אכל י"ו לא יהבו ליה אחריתא:

מוסף רש"י

האי בורכא. דבר הכדי מן
הלב (שכונות יב): אי: אינו
עיקר, לשון טר: חולין פה.

תוספות רי"ד (דמיטד)

יוצא לא תחפון לחורב
 ונרצח הבעל לגישת
 תלמות
 כח כחוכה ונחן לא
 גישת
 ומספרת הכל אחת
 ארוסה
 ורחת נשאה ואפי' נד
 ואפי'
 אחלה ואפי' שומרת
 יבם נמי
 להנשא מספרת מאת
 וכן
 שיש לא מן האויסין
 כחוכה
 כידי וכן שומרת יבם
 נמי
 שכלו ורצה להתייבם
 אפי' נד
 כח כחוכה מודות
 להיחבש
 ודאף
 לשמואל נדה בת
 חשמיש
 היא איל ארץ דומה
 מי
 שיש לא מן כסלי
 אמר
 רסב"ח כשנכחין עליה
 אן
 מודין עליה אלא כבין
 ורסב"ח
 וכן יראת מלך

[illegible]

שאלו אותה למה את עושה כרי לעצור ולסרו במדרה חוץ מן דינרים בכל שבת לה לעגנה ולעכבה שחפחות שין ורועה להפסיד כתובתה גיטא ומסדה כל כתובתה. מר דוטרא ונסק מיני ריח